

V L A A M S P A R L E M E N T

stuk **287** (2009-2010) – Nr. 1
ingediend op 9 december 2009 (2009-2010)

Voorstel van decreet

van mevrouw Tinne Rombouts, de heer Bart Martens,
de dames Liesbeth Homans en Valerie Taeldeman,
de heer Wilfried Vandaele, mevrouw Michèle Hostekint
en de heer Lode Ceyskens

houdende wijziging van het decreet van 28 juni 1985
betreffende de milieuvergunning,
wat betreft de invoering van maatregelen
tot aanpak van de milieuvergunningenpiek

TOELICHTING

Het corpus van het milieuvergunningstelsel in Vlaanderen wordt gevormd door het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en de besluiten van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM) en van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne.

Het basismechanisme van dat stelsel bestaat erin om via het verlenen van een milieuvergunning de exploitatie toe te staan van inrichtingen (fabrieken, werkplaatsen, opslagplaatsen, machines, installaties, toestellen en handelingen) die vanwege hun potentiële hinder en risico's voor de mens en het leefmilieu verboden zijn. De milieuvergunning kan slechts worden toegekend indien na onderzoek vaststaat dat de inrichting geen onaanvaardbare hinder en risico's voor de mens en het leefmilieu oplevert. Indien dat niet kan worden aangetoond, moet de milieuvergunning worden geweigerd.

Het milieuvergunningstelsel integreert zes vergunningstelsels uit het verleden, met name de:

- exploitatievergunning voor de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke inrichtingen (Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, 1946);
- lozingsvergunning (wet Oppervlaktewateren, 1971);
- vergunning voor het houden van wedstrijden, test- en oefenritten, en recreatief gebruik van motorvoertuigen en motorrijwielen (wet Geluidshinder 1973 en 1976);
- vergunning voor de verwijdering van giftig afval (wet Giftig Afval, 1974);
- vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen (Afvalstoffendecreet, 1981);
- vergunning tot bescherming van het grondwater tegen verontreiniging (Grondwaterdecreet, 1984).

In het kader van een brongerichte aanpak vestigt titel 1 van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning een vergunningsplicht voor circa 70.000 klasse 2-inrichtingen en 25.000 klasse 1-inrichtingen. Daarnaast zijn in Vlaanderen tienduizenden inrichtingen onderworpen aan de meldingsplicht en de milieuvoorwaarden.

De economische impact van het milieuvergunningstelsel op de bedrijven is groot. Bedrijfsinvesteringen voor milieuvergunningsplichtige projecten kunnen pas worden uitgevoerd indien de exploitant over een geldige milieuvergunning beschikt. Ook de vergunningstermijn van een milieuvergunning en de daarin opgelegde milieuvoorwaarden bepalen de rentabiliteit van een investeringsproject. De beperkingen die de milieuvergunning aan het eigendomsrecht aanbrengt, zijn evenwel gelegitimeerd door de bijdrage van die vergunning tot de brongerichte bescherming van mens en leefmilieu.

De vergunningsplicht die aan een aantal bedrijven is opgelegd, is ook het gevolg van Europese regelgeving. Hoewel er hierover geen Europees voorschrift bestaat, leveren de vergunningverlenende overheden de milieuvergunningen af voor een maximumtermijn van twintig jaar. De beperking van de vergunningstermijn van de milieuvergunning wordt in de memorie van toelichting bij het ontwerp van het Milieuvergunningsdecreet als volgt gemotiveerd: “De huidige evolutie van de techniek kan tot gevolg hebben dat een inrichting, een machine, een productieprocedé binnen zeer korte tijd als verouderd moet worden beschouwd.” (*Parl. St. Vl. R.* 1984-85, nr. 291/1).

In tegenstelling tot de milieuvergunning konden de vroegere exploitatievergunning, de afvalstoffenvergunning en de vergunning op giftig afval in theorie worden afgeleverd voor een termijn van dertig jaar. Een lozingsvergunning die krachtens de wet van 1971 op de oppervlaktewateren was afgeleverd, had zelfs een onbeperkte geldigheidstermijn.

Het Vlaams Parlement was medio de jaren tachtig de mening toegedaan dat ook de vergunningstermijnen van de vergunningen die vóór de inwerkingtreding van het Milieuvergunningsdecreet afgeleverd waren, op de nieuwe regeling afgestemd moesten worden.

De duur van de vergunning wordt beperkt tot ten hoogste twintig jaar.

Zo bepaalt artikel 43 van het Milieuvergunningsdecreet dat vergunningsaanvragen die werden ingediend vóór de inwerkingtreding van het decreet, afgehandeld worden volgens de procedure die gold op het tijdstip van het indienen van de aanvraag. De duur van voormelde vergunningen werd echter beperkt tot ten hoogste twintig jaar. Artikel 44 van het Milieuvergunningsdecreet bepaalt dat vergunningen die zijn verleend vóór de inwerkingtreding van het decreet, geldig blijven voor de vastgestelde termijn tot ten hoogste twintig jaar, te rekenen vanaf de inwerkingtreding van het Milieuvergunningsdecreet (1 september 1991).

Bij decreet van 11 mei 1999 werd die regeling nog uitgebreid tot de vergunningen die zijn verleend krachtens het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, met dien verstande dat die vergunningen geldig blijven voor een termijn van ten hoogste twintig jaar, maar dan te rekenen vanaf 1 januari 1999 (cf. artikel 44, tweede lid, van het Milieuvergunningsdecreet).

Uit de gegevens van de betrokken instanties blijkt dat artikel 44 van het Milieuvergunningsdecreet tot gevolg heeft dat per 1 september 2011 een 4000 tot 5000 klasse 1-vergunningen zullen vervallen. Het aantal klasse 2-inrichtingen waarvan de vergunning per 1 september 2011 zou vervallen, mag in evenredigheid met de verhouding tussen het aantal klasse 1- en klasse 2-inrichtingen op circa 13.000 worden geschat.

Als men weet dat het onderzoek van een milieuvergunningsaanvraag in eerste aanleg door de voornaamste adviesverlenende overheidsdienst, in casu de afdeling Milieuvergunningen, door de dossiervoorbereiding, het plaatsbezoek, het opstellen van een kwaliteitsvol onderzoeksverslag met inbegrip van een afweging van de toelaatbaarheid en in voorkomend geval het bepalen van de milieuvoorwaarden, alsook de deelname aan de milieuvergunningcommissies, minstens twee tot drie werkdagen in beslag neemt, dan ligt de conclusie voor de hand. Het is zonder meer duidelijk dat de betrokken overheidsdiensten, inclusief de diensten van gemeenten en provincies, niet opgewassen zijn tegen de taak om in 2010-2011 een dergelijk extra aantal hervergunningaanvragen te verwerken binnen de korte adviestermijnen van zestig dagen in eerste aanleg en dertig dagen in tweede aanleg, zoals die in het VLAREM bepaald zijn.

Het lijkt geen twijfel dat er door deze uitzonderlijke situatie gedurende een lange periode rechtsonzekerheid zal ontstaan voor de exploitanten. Ook de toezichthoudende overheden zullen in de uitoefening van hun taken geconfronteerd worden met onduidelijkheden over het legale karakter van de verdere exploitatie van de inrichtingen en de maatregelen die ze daartegenover kunnen plaatsen.

We moeten echter vooral oog hebben voor het feit dat het risico reëel is dat de vergunningenpiek afbreuk doet aan de bescherming van de mens en het leefmilieu die de milieuvergunning biedt tegen de negatieve invloeden van hinderlijke inrichtingen. De behandeling van een te hoog aantal dossiers op korte termijn kan immers leiden tot onzorgvuldige adviezen en preciaire beslissingen die op hun beurt tot calamiteiten kunnen leiden.

Om de nadelige gevolgen van de vergunningenpiek in te perken, heeft het Vlaams Parlement bij het decreet van 19 mei 2006 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie al in een maatregel voorzien. Dat decreet voegde aan het Milieuvergunningsdecreet een nieuw artikel 45bis toe dat het mogelijk maakt dat exploitanten van inrichtingen met

een vergunning die uiterlijk op 1 september 2011 verstrijkt, een hervergunningsaanvraag indienen tot achtenveertig maanden voor het verstrijken van de oorspronkelijke vergunningstermijn. Tot op dat ogenblik kon de aanvraag tot hernieuwing van de milieuvergunning in principe slechts worden ingediend tussen de achttiende en de twaalfde maand voor het verstrijken van de vergunningstermijn.

Voormelde decreetswijziging van 19 mei 2006 bood aan de exploitanten de mogelijkheid te anticiperen op het verval van hun milieuvergunning en gaf aan de overheid het voordeel de milieuvergunningenpiek in de tijd gespreid te kunnen afhandelen. Er moet echter worden vastgesteld dat slechts een zeer beperkt aantal exploitanten van inrichtingen waarvan de oorspronkelijke vergunning op 1 september 2011 vervalt, vervroegd een vergunningsaanvraag hebben ingediend. Uit cijfermateriaal blijkt dat op 1 september 2009 slechts enkele honderden hervergunningsaanvragen voor klasse 1-inrichtingen waren ingediend.

Rekening houdende met de zeer beperkte toepassing van de in 2006 genomen maatregel stelt het Vlaamse regeerakkoord 2009-2014 een decretale oplossing voor de milieuvergunningenpiek voorop.

In de huidige stand van de decreetgeving vervallen de oude vergunningen uiterlijk op 1 september 2011. Op grond van artikel 18, §3, eerste lid, van het Milieuvergunningsdecreet kan de hervergunningsaanvraag tot twaalf maanden vóór het verstrijken van de lopende vergunning ‘tijdig’ worden ingediend. Er moet dus van uitgegaan worden dat in de komende maanden, en in elk geval voor 1 september 2010, een groot aantal exploitanten aanvragen tot hernieuwing van hun vergunning zullen indienen.

Dit voorstel van decreet wil een structurele oplossing aanreiken om de verwachte vergunningenpiek te minimaliseren. De krachtlijnen van het voorstel van decreet zijn de volgende.

1. Herstel van de oorspronkelijke vergunningstermijnen tot maximaal dertig jaar

De hernieuwing van de vergunningen zal voor het overgrote deel betrekking hebben op de vandaag nog bestaande exploitatievergunningen die krachtens het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB) vóór 1 september 1991 werden verleend voor een maximale termijn van dertig jaar. Wil dit decreet een structurele oplossing aan de vergunningenpiek geven, dan moet het de vergunningstermijn van die ARAB-vergunningen in hun oorspronkelijke staat herstellen.

Voor zover ze nog bestaan, worden ook de andere in de inleiding genoemde vergunningen die vóór de datum van 1 september 1991 zijn verleend, verlengd voor een termijn die uiterlijk op 31 augustus 2021 verstrijkt.

Voor alle duidelijkheid: deze herstelmaatregel geldt niet voor de vergunningen die afgeleverd werden op basis van het Grondwaterdecreet. Artikel 44, tweede lid, van het Milieuvergunningsdecreet bepaalt dat de grondwatervergunningen die werden verleend krachtens het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, geldig blijven voor de vastgestelde termijn tot ten hoogste twintig jaar, te rekenen vanaf 1 januari 1999. Pro memorie, de grondwatervergunning werd pas in 1999 bij decreet in de milieuvergunning geïntegreerd.

2. Aanpassing van de vergunningstermijn voor de verandering van de inrichting aan de termijn van de basisvergunning

De basisvergunningen van de bedrijven die werden verleend krachtens het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming dateren al van begin de jaren negentig of eerder. De exploitatie van vele van die bedrijven is in de voorbije decennia gewijzigd of uitgebreid. Die verandering is vaak vergunningsplichtig an sich (artikel 4, §1, en artikel 27 van het decreet).

Het merendeel van de vergunningen voor de verandering van een inrichting hebben een vergunningstermijn meegekregen die verstrijkt op de einddatum van de basisvergunning. Artikel 30, §5, van VLAREM I bepaalt trouwens dat de vergunningen voor de verandering van een inrichting worden verleend voor een bepaalde duur waarvan de einddatum die van de lopende vergunning niet mag overschrijden.

Indien de basisvergunning van de inrichting haar oorspronkelijke termijn terugkrijgt, is het evident dat ook de termijn van de nadien voor de verandering verleende vergunning moet worden aangepast aan de nieuwe (herstelde) vergunningstermijn van de basisvergunning.

In een beperkt aantal vergunningsdossiers heeft de overheid om milieuredenen bewust gekozen om de vergunning voor de verandering van de inrichting voor een kortere vergunningstermijn te verlenen dan de vergunning die op het ogenblik van de beslissing gold voor de inrichting die ze beoogde te veranderen. Dergelijke vergunningen voor de verandering van de inrichting worden uit het oogpunt van de bescherming van het leefmilieu niet verlengd.

3. Verdere uitvoering van de al genomen maatregel

Zoals hiervoor uiteengezet werd, heeft het decreet van 19 mei 2006 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie, met het oog op het inperken van de vergunningenpiek, in een nieuw artikel 45bis van het Milieuvergunningsdecreet, artikel 18, §3, van hetzelfde decreet dat de termijnen voor het aanvragen van een hernieuwing regelt, versoepeld voor exploitanten van inrichtingen met een vergunning die uiterlijk op 1 september 2011 vervalt.

De inwerkingtreding van het onder punt 1 vermelde herstel van de oorspronkelijke vergunningstermijn dat het verval van de oude vergunningen uitstelt tot een datum die na 1 september 2011 en voor 1 september 2021 ligt, lijkt voormelde maatregel van 19 mei 2006, die uitgaat van een verval van de vergunningen uiterlijk op 1 september 2011, onwerkbaar te maken.

Niettemin wordt ervoor gekozen de mogelijkheid tot het indienen van een vervroegde hervergunningsaanvraag voor oude vergunningen te handhaven op voorwaarde dat de aanvragen voor 1 september 2010 worden ingediend.

Daardoor kunnen de exploitanten die er rechtmatig van uitgegaan zijn dat ze onder de toepassing van artikel 45bis vielen en een aanvraag tot vroegtijdige hernieuwing hebben voorbereid, de gemaakte kosten en geleverde inspanningen integraal valoriseren.

De limietdatum ‘1 september 2010’ stemt overeen met de limietdatum voor het tijdig indienen van een hervergunningsaanvraag voor oude vergunningen die voor deze decreetswijziging gold krachtens artikel 18, §3, en artikel 45bis van het Milieuvergunningsdecreet (namelijk twaalf maanden voor de beëindiging van de oude vergunningen op 1 september 2011).

Een limietdatum is noodzakelijk om te vermijden dat de algemene regel inzake hervergunning en vervroegde hervergunning, respectievelijk vervat in artikel 18, §3, eerste en tweede lid, wordt ondergraven door een bepaling die door de wetgever als tijdelijke maatregel werd ingevoerd.

Het tijdelijk aanhouden van de soepele maatregel inzake vervroegde hernieuwing mag niet

tot gevolg hebben dat de overheid de bestaande proceduretermijnen niet kan respecteren met alle negatieve gevolgen van dien, zoals het stilzwijgende gunstige advies en de stilzwijgende weigeringbeslissing in eerste aanleg.

Bijgevolg bevat het decreet enerzijds een aantal bepalingen waardoor bepaalde proceduretermijnen en de beslissingstermijn in eerste aanleg in principe als termijnen van orde moeten worden beschouwd.

Daarbij moet worden benadrukt dat de omschakeling van de vervaltermijn naar termijn van orde een tijdelijke maatregel is die alleen geldt voor de behandeling van de hervergunningsaanvragen van oude vergunningen die zonder deze decreetswijziging zouden vervallen op 1 september 2011.

Daarmee wordt geenszins geraakt aan de vereiste van het respecteren van de wettelijke termijnen bij de adviesverlening en vergunningsverlening in het algemeen.

Anderzijds moet de exploitant in de mogelijkheid worden gesteld om, in het geval de in eerste aanleg bevoegde overheid blijft stilzitten, zijn vergunningsaanvraag bij de in tweede aanleg bevoegde overheid aanhangig te maken. Daartoe wordt bepaald dat de aanvrager van de vergunning de overheid die nalaat een beslissing over de vergunningsaanvraag te nemen, kan rappelleren. Indien de milieuvergunningverlenende overheid dan geen uitspraak doet binnen een vastgestelde termijn van negentig dagen, dan wordt de vergunning geacht stilzwijgend te zijn geweigerd en kan de exploitant tegen die stilzwijgende weigering beroep aantekenen bij de overheid die in tweede aanleg bevoegd is.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikel 2

Dit artikel geeft aan de exploitant de zekerheid dat hij de inrichting verder mag exploiteren tot hem de definitieve beslissing over de nieuwe aanvraag ter kennis is gebracht. Voorwaarde daartoe is dat hij de aanvraag tot een nieuwe vergunning tijdig indient, met andere woorden ten minste twaalf maanden voor de einddatum van de lopende vergunning. De verdere exploitatie, in afwachting van de definitieve beslissing over de vergunningsaanvraag, zal gebeuren onder naleving van de algemene, sectorale en alle andere voorwaarden, ook de voorwaarden die in de inmiddels verlopen vergunning waren opgelegd. Voor de toepassing van deze bepaling wordt onder definitieve beslissing verstaan: de beslissing van de administratieve overheid waartegen geen administratief beroep meer openstaat.

Artikel 3

Oorzaak van de vergunningenpiek is hetgeen bepaald is in artikel 44, eerste lid, waardoor vergunningen die verleend zijn voor de inwerkingtreding van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (1 september 1991), beperkt geldig blijven tot een termijn van ten hoogste twintig jaar na de datum van de inwerkingtreding van het decreet. De wijziging die bij dit decreet aan artikel 44, eerste lid, wordt doorgevoerd, zal tot gevolg hebben dat vergunningen die verleend zijn op grond van een vergunningstelsel, waarin de termijn van de vergunning maximaal dertig jaar bedroeg, zullen vervallen op de einddatum die in het vergunningsbesluit is vastgelegd. De lozingsvergunning (wet 1971) die

oorspronkelijk voor een onbeperkte termijn werd verleend, blijft tot uiterlijk 31 augustus 2021 haar geldigheid behouden.

Vele van de inrichtingen die een vergunning hebben gekregen krachtens de oorspronkelijk geldende wettelijke bepalingen, zijn in de loop der tijden veranderd. De verandering van een inrichting is meestal zelf aan een voorafgaande vergunning onderworpen. Het begrip ‘vergunning voor de verandering’ moet voor de toepassing van dit artikel ruim worden opgevat. Niet alleen wordt met dat begrip bedoeld de vergunning voor de verandering van de inrichting die krachtens artikel 27 van het Milieuvergunningsdecreet is verleend, maar ook de vergunning voor de wijziging, uitbreiding enzovoort die krachtens artikel 43 van het decreet werd verleend op basis van een vergunningstelsel dat gold voordat het Milieuvergunningsdecreet in werking trad. Ten slotte kan ook de vergunning voor een inrichting die ingevolge artikel 16 van het decreet na haar inbedrijfstelling vergunningsplichtig wordt door wijziging of aanvulling van de indelingslijst, binnen het grotere geheel van de inrichting waarvan ze deel uitmaakt, als een verandering van een vergunde inrichting worden opgevat.

Het doel van dit artikel is de vergunning voor de verandering van de inrichting te verlengen tot de herstelde einddatum van de basisvergunning.

De verlenging van de termijn van de vergunning voor de verandering van de inrichting geldt niet wanneer de overheid in het vergunningsbesluit een kortere vergunningstermijn heeft bepaald dan de termijn die op het moment van de uitspraak geldig was voor de inrichting waarvan werd beoogd ze te veranderen.

Artikel 4

Paragraaf 1 van artikel 45bis geeft de exploitanten de mogelijkheid om vroeger dan achttien maanden voor de vervaldatum van de oude vergunning een aanvraag voor een nieuwe vergunning in te dienen. Om ontvankelijk te zijn moet de aanvraag worden ingediend vóór 1 september 2010 (twaalf maanden vóór de oorspronkelijk vastgestelde vervaldatum: 1 september 2011).

Voor de exploitatie van een inrichting kunnen verscheidene vergunningen van toepassing zijn, waarvan de vergunningstermijn niet op dezelfde einddatum verstrijkt. Paragraaf 2 geeft de exploitanten de kans om in afwijking van artikel 18, §3, van het decreet een integrale vergunningsaanvraag in te dienen.

Krachtens paragraaf 1 kunnen exploitanten tijdelijk vervroegd een aanvraagdossier indienen. Daardoor kan de overheid gedurende een beperkte periode worden geconfronteerd met een hoog aantal vergunningsaanvragen die niet allemaal binnen de gestelde korte advies- en beslissingstermijnen kunnen worden afgehandeld. Paragraaf 3 tot 5 van artikel 45bis van het decreet bevatten tijdelijke maatregelen ter voorkoming van een aantal administratieve sancties die in het decreet en het VLAREM zijn opgelegd ten aanzien van een niet-tijdige afhandeling van een milieuvergunningsaanvraag. In de eerste plaats wordt de termijn waarbinnen de aanvragen ontvankelijk en volledig kunnen worden verklaard, van veertien op dertig dagen gebracht. Verder wordt de administratieve sanctie van het stilzwijgende gunstige advies of de stilzwijgende gunstige beoordeling, verbonden aan het stilzitten van de adviesverlenende overheidsdiensten respectievelijk van de milieuvergunningcommissies in eerste en tweede aanleg, buiten toepassing gesteld. Ten slotte zal de afwezigheid van een beslissing in eerste aanleg binnen de vastgestelde of verlengde termijn niet tot gevolg hebben dat de vergunning van rechtswege geacht wordt geweigerd te zijn. Om te vermijden dat de in eerste aanleg bevoegde overheid al te lang zou blijven stilzitten en bijgevolg geen uitspraak over de vergunningsaanvraag zou doen, wordt bepaald dat

de exploitant de zaak kan rappelleren. Indien geen beslissing wordt genomen binnen een termijn van negentig dagen vanaf het indienen van de rappelbrief, wordt de vergunning geacht stilzwijgend te zijn geweigerd. Daartegen staat eenzelfde beroep open als thans in artikel 10 van het decreet is bepaald ten aanzien van de stilzwijgende weigering.

Artikel 5

Dit artikel heeft geen verder commentaar.

Tinne ROMBOUTS

Bart MARTENS

Liesbeth HOMANS

Valerie TAELEDEMAN

Wilfried VANDAELE

Michèle HOSTEKINT

Lode CEYSSENS

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Aan artikel 18, §3, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, gewijzigd bij het decreet van 11 mei 1999, wordt een lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 4, §1, kunnen inrichtingen waarvoor de aanvraag tot een nieuwe vergunning ten minste twaalf maanden voor het verstrijken van de vergunningstermijn van de lopende vergunning werd ingediend, in afwachting van de definitieve beslissing over de aanvraag, na het verstrijken van de termijn verder geëxploiteerd worden. De exploitatie gebeurt onder naleving van de algemene en sectorale milieuvoorwaarden en de tot dan toe geldende voorwaarden uit de verlopen vergunning.”.

Art. 3. In artikel 44 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 11 mei 1999, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen door wat volgt:

“Vergunningen die voor de datum van inwerkingtreding van dit decreet zijn verleend, blijven geldig voor de in het vergunningsbesluit bepaalde vergunningstermijn. In afwijking hiervan vervallen de vergunningen die voor de datum van de inwerkingtreding van dit decreet voor een onbeperkte vergunningstermijn zijn verleend, op 31 augustus 2021.”.

2° na het tweede lid worden de volgende leden toegevoegd, die luiden als volgt:

“Ongeacht de vergunningstermijn, bepaald in het vergunningsbesluit, is de vergunning voor de verandering van een inrichting, verleend krachtens artikel 16, 27 of 43, geldig voor dezelfde vergunningstermijn als de termijn van de vergunning, vermeld in het eerste lid. In afwijking hiervan behoudt de vergunning voor de verandering van de inrichting haar oorspronkelijke vergunningstermijn indien in het vergunningsbesluit werd bepaald dat die termijn eerder verstrijkt dan de vergunningstermijn die op dat ogenblik gold voor de inrichting waarvoor de verandering toegelaten is.

Deze bepalingen laten het verval van de vergunning, vermeld in artikel 28, onverkort bestaan.”.

Art. 4. Artikel 45bis van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 mei 2006, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 45bis. §1. In afwijking van artikel 18, §3, eerste en tweede lid, kan de aanvraag van een nieuwe vergunning die vóór 1 september 2010 wordt ingediend en die betrekking heeft op een inrichting waarvan de exploitatie geheel of gedeeltelijk wordt geregeld door een vergunning als vermeld in artikel 44, eerste lid, ontvankelijk worden verklaard.

§2. In afwijking van artikel 18, §3, eerste en tweede lid, kan de aanvraag van een nieuwe vergunning die betrekking heeft op een inrichting waarvan de exploitatie gedeeltelijk wordt geregeld door een vergunning als vermeld in artikel 44, eerste lid, van toepassing zijn op de volledige inrichting.

§3. In afwijking van artikel 9, §5, wordt de termijn waarbinnen de aanvrager schriftelijk in kennis moet worden gesteld van het al dan niet ontvankelijk en/of volledig bevonden zijn van de vergunningsaanvraag, vermeld in paragraaf 1, bepaald op dertig dagen.

§4. In afwijking van artikel 10, wordt de vergunning niet geacht geweigerd te zijn indien de overheid over de vergunningsaanvraag, vermeld in paragraaf 1, geen uitspraak doet binnen de vastgestelde of verlengde termijn.

Na het verstrijken van de vastgestelde of verlengde termijn kan de aanvrager bij aangetekende brief de overheid die nalaat uitspraak te doen over de vergunningsaanvraag, rappelleren. Indien de overheid geen uitspraak doet over de vergunningsaanvraag binnen een termijn van negentig dagen vanaf de dag waarop de aanvrager van de vergunning de overheid een rappelbrief heeft toegestuurd, wordt de vergunning geacht geweigerd te zijn. Tegen de stilzwijgende weigering kan door de aanvrager beroep worden aangetekend binnen een termijn van één maand, te rekenen vanaf de dag die volgt op het verstrijken van de termijn van negentig dagen.

§5. In afwijking van artikel 12, wordt het advies van de overheidsorganen over de vergunningsaanvraag, vermeld in paragraaf 1, niet geacht stilzwijgend gunstig te zijn bij het overschrijden van de adviestermin.

Indien de milieuvergunningcommissies, vermeld in artikel 13, binnen de gestelde termijn geen advies uitbrengen over een vergunningsaanvraag, vermeld in paragraaf 1, wordt dat advies niet geacht stilzwijgend gunstig te zijn.”.

Art. 5. Dit decreet treedt in werking op de dag van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

Tinne ROMBOUTS

Bart MARTENS

Liesbeth HOMANS

Valerie TAELEDEMAN

Wilfried VANDAELE

Michèle HOSTEKINT

Lode CEYSSENS